

Hoe praat je met je kind over zulke gruwelijke feiten?



Bewerkt door: [Luc Beernaert](#)
8/01/15 - 17u24 Bron: Le Figaro, Europe 1



Een kind, op de schouders van zijn papa, houdt een pen vast tijdens een steunmanifestatie voor het consulaat van Frankrijk in San Francisco. © reuters.

De vreselijke aanslag op Charlie Hebdo heeft in heel Europa voor een schokgolf gezorgd. Ook onder kinderen, die vaak niets zeggen over wat ze in de media opvangen. Ze zijn daarom niet minder bezig met de ook voor hen verontrustende beelden en gebeurtenissen. Praat je met je kind over dergelijke gruwel en zo ja, hoe doe je dat?

In Frankrijk wordt veel aandacht besteed aan de impact die de gebeurtenissen van gisteren op kinderen hebben. Zo stelt uitgeverij Playbac Presse hun op kinderen en adolescenten gerichte titels, die uitgebreid aandacht besteden aan de verwerking van de actualiteit, gratis als download beschikbaar.

Kleutertekeningen voor Charlie Hebdo

Een kleuterjuf uit een Parijse voorstad pakte het anders aan. Zij liet de kleuters een tekening maken "omdat ze toch geen minuut kunnen stilzitten". Alle tekeningen stuurt ze naar Charlie Hebdo.

Kinderen vangen gesprekken van volwassenen op, zien nieuwsreportages, hun vrienden praten erover op school. Van de allerkleinsten tot tieners: hoe pak je het aan?

Le Figaro vroeg het aan klinisch psychologe en psychotherapeute voor koppels en gezinnen Geneviève Djenati.

De kleinsten, jonger dan zes jaar, zullen er niet over praten tenzij hun ouders veel emotie hebben getoond. De ongerustheid van de ouders slaat de kinderen uit hun lood, ze voelen zich niet veilig meer. Tot negen jaar verwacht een kind dat het wordt beschermd.

Psychotherapeute Geneviève Djenati

Hoe kunnen kinderen van verschillende leeftijden reageren op de aanslag?

Djenati: "De kleinsten, jonger dan zes jaar, zullen er niet over praten tenzij hun ouders veel emotie hebben getoond. De ongerustheid van de ouders slaat de kinderen uit hun lood, ze voelen zich niet veilig meer. Tot negen jaar verwacht een kind dat het wordt beschermd. Zo'n kind heeft geen notie van afstand tot de feiten en denkt dat het allemaal heel dichtbij gebeurt. Na negen jaar drukken kinderen hun afkeer uit en vormen ze zelf een oordeel. Ze zitten dan immers in een fase waarin ze zich sterk identificeren met koene helden. Ze hebben dan al morele waarden en zijn aangedaan".

Moet je je kind zelf benaderen en erover praten?

"Nee, je moet eerst je kind laten spreken. Zo weet je meteen wat het heeft begrepen van wat er is gebeurd. Als je kind niets zegt, moet je het gedrag van je kind in de gaten houden. Is je kind ongerust of slaapt het moeilijk in, kan je erover praten zonder het kind te forceren".

"Een adolescent zal er hoe dan ook over praten. Die is boos en wil erover in debat gaan. Bij hen moet je erover waken dat ze niet alles op een hoop gooien".

Je mag je boosheid tonen, maar vermijd uitspraken als 'in welke wereld leven wij?', 'wat doen ze ons aan?' en 'het is gruwelijk'. Daardoor krijgt het kind immers het gevoel dat zijn ouders hem niet kunnen beschermen en dat het gevaar in huis is.

Psychotherapeute Geneviève Djenati

Je kan over zo'n aanslag niet op dezelfde manier praten met een klein kind als met een pre-puber. Hoe pak je dat aan?

"Bij kleine kinderen ga je op zoek naar wat het wél kent. Vraag je kind wat het verstaat onder 'oorlog voeren'. Je moet vooral de werkelijkheid niet verbloemen. Zeg dat het deze keer geen spel was, en dat het fout is mensen te doden. Dat geldt voor alle leeftijden. Met grotere kinderen kan je praten over het begrip 'vrijheid van meningsuiting' dat is aangevallen. Maak hen duidelijk dat de mensen dood zijn, maar niet hun overtuigen, integendeel".

Kinderen horen vanalles op school, ze zien de beelden. Hoe moet je je als ouder gedragen?

"Het is heel belangrijk dat je kinderen op school onder elkaar laat praten. Dat stelt hen in staat informatie te vergaren. Onderwijzers kunnen de dialoog op gang trekken en werken rond het thema 'samenleven'. Als een kind beelden ziet van de aanslag, is het van enorm groot belang dat je het kind vraagt wat het ziet, wat het ervan heeft begrepen en wat het ervan denkt. Je hoort enkel de geweerschoten en de kreten van de schutters. Het geweld wordt gesuggereerd, dat is nog erger voor een kind".

Wat mag je vooral niet doen?

"Sluit de kinderen niet uit als volwassenen aan het praten zijn. Vermijd vooral al te hevige reacties. Je mag je boosheid tonen, maar vermijd uitspraken als 'in welke wereld leven wij?', 'wat doen ze ons aan?' en 'het is gruwelijk'. Daardoor krijgt het kind immers het gevoel dat zijn ouders hem niet kunnen beschermen en dat het gevaar in huis is. In plaats van te overbeschermen en te tonen dat je bang bent voor je kind, moet je tegen je kind zeggen dat de volwassenen die de wet doen naleven hun werk doen en dat ze de schuldigen zullen vinden. Zeg bijvoorbeeld dat de agenten de namen van de verdachten kennen. Als het kind ziet dat het onderzoek vordert, zal het zich gerustgesteld voelen".

[Charlie Hebdo : comment l'expliquer aux enfants ?](#) door [Europe1fr](#)

Moslimkinderen moeten vooral de boodschap krijgen dat ze niets te maken hebben met die misdaden, dat ze in de verste verte niet schuldig zijn

Kinderpsychiater Stéphane Clerget

Niet dwingen te kijken

Kinderpsychiater Stéphane Clerget, vindt het geen goed idee kinderen te dwingen naar de beelden van de aanslag te kijken.

"Ze hoeven die niet te zien om geïnformeerd te zijn. Je mag je angst ook niet overbrengen op je kind. Luister naar je kind: wat heb je gezien, wat heb je bergepen, heb je schrik, wat zijn je vragen? Als je ze overlaadt met wat jij denkt, riskeer je dat je niet antwoordt op wat ze echt bezighoudt".

"Vooral moet je ze geruststellen. Je hoeft geen details te geven. Kinderen willen het motief kennen. Waarom hebben ze dat gedaan? Zeg dat het om mensen gaat die niet aanvaarden dat andere mensen anders denken, en dat ze bereid zijn om die reden mensen te doden".

Geen gekken

"Zeg niet dat de ouders gekken zijn, dat verklaart niets en in de familie heb je misschien ook wel iemand die gek is. Zeg dat het tiranieke criminelen zijn".

Clerget werkt vaak met moslimkinderen. "Voor hen is het moeilijk omdat die aanslag in naam van hun religie is uitgevoerd. Hun ouders moeten die kinderen op het hart drukken dat mensen om het even wat doen in naam van de religie. Dat de aanslag niet gerechtvaardigd is, dat die mensen het recht niet hebben dit in naam van de religie te doen. Die kinderen moeten vooral de boodschap krijgen dat ze niets te maken hebben met die misdaden, dat ze in de verste verte niet schuldig zijn".